

Moord op de wethouder

Colofon

ISBN: 978 90 8954 902 0

1e druk 2016

© 2016, Eugeen Hoekstra

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Moord op de wethouder

Eugeen Hoekstra

Voorwoord

Dit boek wil ik opdragen aan mijn lieve vrouw Edith en mijn dochters Nannie en Fokelien.

Ik wil iedereen bedanken die heeft meegewerkt aan de totstandkoming van het boek.

In bijzonder wil ik bedanken Nannie van der Wal en Fokelien Hoekstra, Mirjam Wezenberg, Margreet Verloop en Bernadette Werkhoven voor hun adviezen en taalverbeteringen.

Proloog

Boven de Raadhuisstraat in het dorp Duinhoven, gelegen in het weidse West-Friese landschap, niet ver van de duinen en het strand, werden donkere wolken voortgedreven door de harde wind, die het ene na het andere regengordijn door de straat blies. Zwerfvuil waaide op en hechtte zich aan een paar struiken, totdat een windvlaag het weer losmaakte en meevoerde verder de straat in. Ergens ging een deur open en werd een hond uitgelaten. De hond liep naar buiten, tilde zijn poot op tegen de eerste de beste boom die hij tegenkwam en rende terug naar de deur waar hij vandaan kwam. Het had geen twee minuten geduurd. De boom stond in het midden van een groenstrookje omgeven door struiken, met rechts van de boom een vijver en een paar bankjes. Een fontein spoot water omhoog dat klaterend naar beneden viel.

Aan de westzijde van de straat stonden fraaie huizen uit de negentiende eeuw. Enkele waren voorzien van een trapgevel. Aan de oostkant winkels en het gemeentehuis, opgetrokken uit baksteen met een prachtige neoclassicistische voorgevel en een bordes dat vanaf de begane grond met zeven stevige stappen te bereiken was.

Het was vroeg. Duinhoven was bezig wakker te worden. Verderop in de straat waren blauwe zwaailichten te zien. Er moest daar iets gebeurd zijn, maar de vraag was wat. Voor het gemeentehuis stonden politieauto's kriskras door elkaar. Een ambulance was komen aanrijden en deed het ergste vrezen. Voor de ingang van het gemeentehuis had de politie een lint gespannen. Niemand kon het gebouw in of uit. Overal liepen politieagenten. De politie was er vlug bij toen zij de melding kreeg dat er binnen iemand was neergestoken.

Mannen en vrouwen in witte pakken liepen het gebouw in en uit. Voor de ingang stond een horde journalisten en fotografen die probeerde plaatjes te schieten.

In het gemeentehuis heerste verslagenheid. Ambtenaren hadden gehoord dat er iemand in het gebouw was neergestoken, maar ze wisten niet wie. Het gonsde van de geruchten dat het slachtoffer een wethouder zou zijn, maar dit klonk zo bizar dat niemand dit geloofde. In het gemeentehuis werkten zo'n 130 mensen. Niet iedereen was die ochtend aanwezig. Er waren veel parttimers en sommigen hadden een vergadering buitenshuis. De opgetrommelde recherche wilde een lijst met namen, ook van hen die er niet waren.

De ambtenaren mochten niet van hun kamer af, luidde de order. Een voor een werden ze opgeroepen voor verhoor door de recherche. Niemand uitgezonderd. Intussen ging iedereen bij zichzelf te rade of hij of zij iets opvallends had gezien deze ochtend. Iemand die zich vreemd gedroeg? Of een onbekende die naar de wethouder vroeg? Welke wethouder? Wie was er eigenlijk vermoord? De klap was groot toen het nieuws doorsijpelde dat wethouder Jan Bouman dood was gevonden in zijn kamer. Hoe kon zoiets gebeuren? En dat in Duinhoven, een dorp van twintigduizend inwoners, vreedzaam gelegen in de polder, niet ver van bos en duingroen en geliefd bij toeristen, die elk jaar in groten getale ernaartoe kwamen.

Het gemeentehuis waar de moord plaatsvond, telde twee verdiepingen. Op de bovenste etage bevonden zich de kamers van de wethouders en de burgemeester. Voorbij de trap boven was een balie, bemenst door drie dames van het bestuurssecretariaat die een vrij uitzicht hadden op de gang waar aan beide zijden de kamers van de vier bestuurders waren. Vanochtend had Frida Sterk dienst. Iedereen die

langs de balie kwam zag zij. Ze vroeg aan de bezoekers wie ze wilden spreken, de burgemeester of een wethouder. Het ging er altijd gemoedelijk aan toe. Nooit iemand die met een boze stem eiste de burgemeester of de wethouder te spreken. Ook die ochtend niet.

Burgemeester Hans Wegdam zag hoe Frida worstelde met haar tranen en probeerde haar te troosten door te zeggen dat de moord haar schuld niet was. Snikkend viel zij hem in de armen, maar dat vond Wegdam geen goed idee. Hij deed een stap terug en gaf haar een zakdoek, waarin ze luidruchtig begon te snuiten. Ze ging zitten. Ze probeerde haar sluike blonde haar van haar betraande gezicht weg te vegen. Het was een aandoenlijk tafereel om te zien hoe Wegdam de ene na de andere tissue in haar handen duwde en in haar oor fluisterde dat ze zich niet schuldig hoefde te voelen.

Ze schrok toen haar naam werd geroepen. Ze keek op en zag een politieagent naderbij komen die ook nog eens een barse stem opzette en haar vroeg mee te komen. ‘Waarom?’ vroeg ze met verstikte stem.

‘Voor verhoor natuurlijk,’ hoorde ze hem zeggen. Ze liep met de agent mee. Intussen probeerde ze haar tranen weg te vegen, trok ze haar jasje recht en duwde haar haren naar achteren, zodat haar pony beter zichtbaar werd.

Rechercheur Jan Kalsbeek had zich met zijn assistent genesteld in de kleine vergaderkamer op dezelfde verdieping. Ze mocht plaatsnemen aan een tafel waarachter de twee mannen zaten. Ze was hier meer geweest. De laatste keer nog voor het functioneringsgesprek. Dat ging haar goed af. Ze hoorde dat iedereen tevreden was over haar prestaties en dat ze weer op cursus mocht. Kennis bijhouden, dat vond ze belangrijk. Maar nu leek de kamer heel anders. Zakelijker. Een tafel en drie stoelen, meer stond er niet. Door het ven-

ster kwam zonlicht het kamertje binnen. Tegenover haar zat Kalsbeek, die haar scherp aankeek en haar het gevoel gaf dat zij iets te verbergen had.

‘Ik wil je een paar vragen stellen. Ik hoop dat je dit niet erg vindt,’ vroeg de rechercheur met een ietwat hese stem. Zijn blauwe ogen zaten verstopt achter een bril met een wit montuur die afstak tegen zijn ietwat bruine gelaatskleur. Hij was niet ouder dan vijftig, schatte Frida. Hij droeg een lichtbruine trui op een donkerbruine ribfluwelen pantalon en aan zijn voeten bruine sokken gevat in zwarte sandalen. Zijn assistent, een stuk jonger, gekleed in een donkerblauw colbert met een wit overhemd en een felrode das, opende zijn laptop en wachtte op de eerste vraag van zijn chef. Het verhoor kon beginnen.

Ze vertelde dat ze Frida Sterk heette en dat ze door haar collega Annemiek Schaafsma was gevraagd om haar deze ochtend te vervangen. Dat had ze meer gedaan. Kalsbeek wilde van minuut tot minuut weten wat ze die ochtend had gedaan. ‘Waren er momenten dat je van je plaats bent gegaan, wanneer was dat en waarom? Ik wil zo precies mogelijke antwoorden,’ vroeg hij haar nadrukkelijk, terwijl hij haar doordringend aankeek. Het viel hem op dat zij haar emoties goed de baas was geworden. Ze hilde niet meer en de doos tissues bleef onaangeroerd.

Frida, 38 jaar, getrouwd met Tom Quist, woonde in een gerieflijk rijtjeshuis met een mooie tuin op het zuiden in een nieuwe lommerrijke woonwijk in Duinhoven. Ze werkte inmiddels vijf jaar bij de gemeente. De baan beviel haar goed. Een dienstbaar type was Frida, ze hielp graag mensen.

Vanmorgen was ze vroeg opgestaan. Ze had een douche genomen en een lichtblauw mantelpakje aangetrokken. Ze

wilde er altijd representatief uitzien. Tom had haar anders dan anders gevonden. Er kon geen lachje vanaf. ‘Slecht geslapen,’ had ze gemompeld, terwijl ze haar jasje rechte trok. Tom wist dat Frida zich het lot aantrok van haar vader. Zijn naam was in de krant gekomen een paar dagen geleden. Hij had een conflict met wethouder Bouman over de volkstuinten. Dat conflict was geëscaleerd en lag nu op straat. Frida hoopte dat de ruzie werd bijgelegd. Maar tot nu toe was dit niet gelukt. Ze zat in een onmogelijke situatie, omdat ze ook werkte voor Bouman en niet wilde dat ze onderdeel zou worden van de ruzie. Tom had aanstalten gemaakt om te vertrekken naar zijn werk. Hij had haar een zoen gegeven en zwaaide toen hij met zijn Volvo de straat uit reed. Ze zwaaide hem na op de automatische piloot, want ze had haar hoofd er niet bij.

Ze had de ochtendkrant opgepakt van de mat en gehoopt dat er niets in stond over haar vader. ‘Gelukkig niet,’ mompelde ze. Ze vond de schoenen die ze had aangetrokken niet passen bij het mantelpakje en ging naar de slaapkamer om andere aan te trekken. Daarna had ze de tafel afgeruimd, de kat eten gegeven, nog even in de spiegel gekeken en de deur achter zich dichtgetrokken. Ze had de fiets genomen om naar het gemeentehuis te gaan, maar onderweg was het begonnen te regenen. Daar baalde ze van, omdat ze geen paraplu bij zich had.

Kalsbeek nam een slok water. Koffie had hij afgeslagen. ‘Water is voldoende,’ had hij gezegd tegen de bode. Frida praatte zacht en zei dat ze wel gestommel had gehoord, maar dat ze was doorgegaan met haar werk. De agenda voor de vergadering van het college moest af en er waren stukken nagekomen die nog op de agenda moesten. Ze probeerde de

vragen van de rechercheur zo goed mogelijk te beantwoorden. Ze vertelde dat ze klokslag acht uur was begonnen. De burgemeester kwam om half negen en wethouder Bouman arriveerde om kwart voor negen. Ze wist dat de andere twee wethouders deze ochtend niet zouden komen. Hun kamers waren die ochtend leeg. Ze overhandigde Kalsbeek de afsprakenlijst van de ochtend. Hij vond dat hij voldoende informatie had gekregen. ‘Er komt vandaag iemand bij je langs van Slachtofferhulp. Ik spreek je nog wel,’ zei hij op vaderlijke toon. Ze mocht terug naar haar plaats.

Wegdam had Bouman op de vloer aangetroffen met een mes in zijn borst. Frida had de aanblik van de dode man niet kunnen verdragen en was hard weggelopen. Wegdam bevoelde de hals van Bouman, maar er was geen hartslag. Zijn ontzielde ogen maakten hem misselijk. Hij huiverde bij de aanblik van de dode man.

Wegdam was eigenlijk niet van plan geweest om die morgen naar het gemeentehuis te gaan, maar hij ging toch, omdat er nog stukken lagen die hij wilde lezen in verband met een vergadering van de Regionale Veiligheidsdienst later op de dag. Hij had zijn twee honden vroeg uitgelaten, daarna ontbeten en zijn laptop in een tas gestopt. Hij had zijn donkerblauwe streepjespak aangetrokken met daaronder een beige overhemd met een grijze das. Even had hij in de spiegel gekeken en zijn hoofd geschud, omdat hij zich stoorde aan zijn kaalheid. Pogingen om meer haar op zijn hoofd te krijgen, waren op niets uitgelopen. Zijn donkere bril op zijn ietwat groot uitgevallen neus en zijn twee stevige wenkbrauwen die boven het montuur uitstaken, gaven hem een voorname indruk.

Bouman droeg geen colbert toen hij hem had gevonden;

dat hing over een stoel in zijn kamer. Het bloed dat uit de wond sijpelde, contrasteerde fel met het witte overhemd dat hij aan had. Wegdam monsterde de situatie. Waarschijnlijk was hij van zijn stoel opgestaan toen zijn belager binnenkwam. Hij moest hem gekend hebben. Er waren misschien handen geschud. Hij moest niet in de gaten hebben gehad wat zijn bezoeker van plan was. Er waren namelijk geen sporen van een worsteling te zien. Alles in de kamer stond op zijn plaats. Er was niets verschoven. De grote Delfts blauwe vaas op de kast stond erbij alsof er niets was gebeurd. De schilderijen met oud-Hollandse wintertaferelen hingen net zo scheef als altijd. Wegdam gaf zijn ogen goed de kost. Naast het lichaam van Bouman lag een map, een dossier dat hem bekend voorkwam. Hij raapte het op en legde het weg. Meteen daarna belde hij de ambulance en de politie. Tegelijk gaf hij aan de bodedienst de opdracht alle deuren van het gemeentehuis te sluiten. 'Er mag niemand in of uit, behalve de politie,' verordonneerde hij.

Kalsbeek was snel ter plaatse samen met de technische recherche, die meteen het hele gemeentehuis begon door te kammen op sporen. Kalsbeek startte met het verhoren van de ambtenaren die in het gemeentehuis aanwezig waren. Later zouden ook de ambtenaren worden verhoord die niet in het gebouw waren op het moment van de moord. Beneden, in de hal van het gemeentehuis, ondervroegen politiemensen de baliemedewerkers. Hadden ze iets bijzonders gezien? Was er iemand naar boven gegaan zonder zich te melden? Bouman moest vanmorgen in de entreehal zijn geweest. Hij beschikte over de sleutel om het gemeentehuis binnen te komen.

Klokslag acht uur 's avonds opende burgemeester Wegdam de persconferentie. Hij had plaatsgenomen achter een lange tafel die de bode in de foyer had neergezet. Hij zat er niet al-

leen. Rechts van hem zat politiecommissaris Hans Welting, herkenbaar aan zijn politie-uniform, en links van hem twee wethouders die er totaal verslagen bij zaten. Zij waren er niet toen Bouman dood werd aangetroffen in zijn kamer. Ze kregen een telefoontje van Ria Vink, de gemeentesecretaris, dat ze onmiddellijk naar het gemeentehuis moesten komen. De reden wilde ze niet zeggen, maar er was haast bij. Het slechte nieuws konden ze moeilijk aanvaarden. Bij hun aankomst zagen ze hoe het lichaam van Bouman uit het gemeentehuis werd gedragen. Bij de aanblik konden zij nauwelijks hun emotie verbergen.

De belangstelling van de pers was enorm. Radio, televisie en de schrijvende pers waren uit het hele land op komen draven om de persbijeenkomst bij te wonen. Wegdam had er verschrikkelijk tegen opgezien, maar hij begreep dat hij er niet onderuit kon. Hij keek even de zaal in, wisselde blikken met de persvoorlichter en begon voor te lezen wat op papier stond. Hij vertelde hoe groot de schok was en dat de dood van de wethouder een groot verlies betekende voor de gemeente, maar vooral voor zijn vrouw en gezin, familie en vrienden. Hij vertelde dat het politieonderzoek in volle gang was, maar wilde geen details bekendmaken, in het belang van het onderzoek. Vervolgens nam Welting het woord, maar niet voor lang. Hij deed een oproep aan de dader om zich aan te geven, waarschuwde de pers het onderzoek niet te hinderen en stond schielijk op en liep de zaal uit, blijkbaar om te ontkomen aan een spervuur van vragen die de journalisten in hun gedachten hadden. In minder dan een paar seconden was de tafel leeg. Na Welting zette Wegdam het op een lopen met in zijn kielzog zijn twee wethouders. De politie had echter de hele bestuursafdeling afgezet voor forensisch onderzoek, tot ontsteltenis van Wegdam, die zijn

eigen kamer niet kon bereiken. ‘Wanneer kunnen we onze kamers weer in?’ vroeg hij aan Kalsbeek.

Maar het antwoord stelde hem teleur. ‘Niet eerder dan dat het onderzoek is afgerond. Het spijt me.’

De volgende ochtend was Wegdam vroeg opgestaan. Hij wist dat hij niet naar zijn kamer kon, maar zijn ambtenaren hadden een kamer vrijgemaakt in het gebouw naast het gemeentehuis, dat via een luchtbrug verbonden was met het gemeentehuis. De luchtbrug mocht vanwege het politieonderzoek niet gebruikt worden, dus moest het gebouw van buiten worden betreden, maar de sleutel van de deur was onvindbaar. Een sleutelmaker moest eraan te pas komen om de ongeduldige Wegdam toegang te verlenen tot het gebouw. Dat stond al een poos leeg en zo rook het ook. Muffig door het vocht en het stof. Toch oogde het uit bakstenen opgetrokken gebouw aan de buitenkant niet onaardig. Vooral de hoge ramen trokken de aandacht, alsmede het balkonnetje aan de straatkant van het gebouw. Vroeger diende het gebouw als postkantoor, later kreeg het de functie van een steunpunt voor de wijkverpleging. Door reorganisaties in de thuiszorg was het gebouw niet meer nodig en kwam het leeg te staan. Veel faciliteiten kende het gebouw niet, maar gelukkig waren er wel telefoon, internet en een koffiemachine.

Wegdam was niet alleen. Tegenover hem zaten twee rechercheurs om te praten over de moord. De ene, een vijftiger met staalblauwe ogen in een opvallend ovaal gezicht, stelde de vragen en de andere, een dertiger met lang blond haar en een fris gezicht, bediende de laptop om het gesprek vast te leggen. ‘Wat wilt u precies van me weten?’ vroeg Wegdam ietwat ongeduldig. Of hij wist dat Bouman vijanden had die zijn bloed wel konden drinken. En of hij wist

waarmee Bouman bezig was de laatste tijd en of hij problemen had. ‘Vijanden, nee, niet dat ik weet,’ antwoordde hij korzelig. Het werd een vraaggesprek van bijna een uur. Ze bespraken hoe zijn relatie was met hem en of hij op de ochtend van de moord iets bijzonders had gezien of gehoord. Zijn kamer lag tegenover de kamer van Bouman. Geen onlogische vragen dus, temeer omdat het gerucht ging dat het tussen beide mannen niet zo goed boterde.

‘Denkt u nu werkelijk dat ik constant naar de deuropening kijk of daar iemand binnengaat,’ antwoordde Wegdam, die eraan toevoegde dat zijn irritatie niets te maken had met de vragen, maar met het gebouw waarin hij zat. ‘Hoe kan ik hier in vredesnaam werken, in zo’n oud hok, meer is het niet.’

Wegdam draaide zijn draaistoel naar het raam. Hij had een sigaartje aangestoken en de rook steeg boven zijn hoofd uit. Hij was al zeven jaar burgemeester van Duinhoven. Hij had veel meegemaakt, maar dit spande de kroon. Hij had altijd burgemeester willen worden. Het wethouderschap was best leuk, maar het burgemeesterschap gaf meer voldoening, vond hij. ‘Als je het goed doet, heb je het grootste deel van de bevolking op je hand,’ zei hij altijd. Hij wilde aan de ene kant een goede burgervader zijn, een invoelende en verbindende rol spelen, en aan de andere kant wilde hij een strenge spelverdeler zijn in de politiek. Nee, voor een gekozen burgemeester was hij niet te porren. Het past niet echt bij de statuur van het ambt dat Jan en alleman burgemeester kan worden, vond hij.

Hij wilde zijn stoel omdraaien toen er op de deur geklopt werd en Ria Vink de kamer binnenstootte. ‘Sorry dat ik stoor, maar Groot wil u spreken.’

Wegdam antwoordde nors: ‘Zie je niet dat ik bezig ben.’

Hier zitten twee mensen van de recherche die een belangrijke zaak moeten oplossen en dan kunnen we niet gestoord worden. Zeg maar tegen Groot dat hij moet wachten totdat dit gesprek is afgelopen.’ Ria droop af en Wegdam wendde zich weer tot beide heren, in afwachting van nieuwe vragen. Maar die vragen kwamen niet.

‘Meneer de burgemeester, wij denken dat verdere vragen op dit moment niet nodig zijn en wat ons betreft kan het gesprek worden beëindigd, tenzij u nog vragen hebt natuurlijk.’

Wegdam keek de blonde rechercheur aan en knikte dat ook wat hem betreft het gesprek ten einde was. ‘Nee, op dit moment heb ik geen vragen, zij het dat ik graag wil horen wanneer ik hier weg kan. Dat begrijpt u wel.’ Wegdam en de twee rechercheurs stonden uit hun stoel op, gaven elkaar een hand en beide bezoekers verlieten de kamer.

Jan Groot, een rijzige man, midden veertiger, goed in het pak, met grijs haar naar achteren gekamd, was projectontwikkelaar en kende Wegdam goed. Hij had plaatsgenomen in de hal in de hoop dat hij snel Wegdam kon spreken. Hij zag twee mannen de kamer van Wegdam uit komen en maakte aanstalten om zijn kamer binnen te gaan. Groot was prominent lid van dezelfde partij als die waarvan Wegdam lid was en een bekend figuur in het dorp. ‘Het gesprek zal niet lang duren,’ zei hij om Wegdam gerust te stellen. Zonder dat hij zich liet uitnodigen, nam hij plaats op de stoel waar net een van de rechercheurs had gezeten. ‘Je bent er niet op vooruitgegaan, Wegdam. Het stinkt hier en koffie kan er ook niet vanaf.’

Wegdam was niet van plan om veel tijd uit te trekken voor Groot en bleef staan. ‘Zeg nu maar waar je voor komt. Ik heb het druk.’

Groot liet zich niet vermurwen en bleef zitten. ‘Ik ben er

niet gerust op, Wegdam. Ik krijg signalen dat mijn project op sterk water is gezet. Dat de dood van je collega ermee te maken heeft. Je wilt het plan afblazen. Ik wil weten of die geruchten kloppen.'

Wegdam maakte een wegwuivend gebaar dat er niets aan de hand was. 'Sinds wanneer neem jij geruchten serieus. Zouken ik je niet. Kijk, de dood van Bouman zal geen roet in het eten gooien, het bouwproject gaat gewoon door,' klonk het zelfverzekerd. Groot was niet overtuigd en wilde hetzelfde opnieuw naar voren brengen, maar dan met andere woorden. Maar Wegdam gaf hem geen kans. Hij was naar de deur gelopen om hem open te maken. Een teken voor Groot om de kamer te verlaten, wat hij ook deed. Wegdam liet Groot zien dat hij alles onder controle had, maar zeker van zijn zaak was hij niet. Wie had Bouman vermoord en vooral waarom?

In de loop van de middag werd het sectierapport vrijgegeven. Bouman was overleden aan de gevolgen van een messteek in het hart. Verder waren er geen sporen aangetroffen die zouden wijzen op een worsteling. De dood was snel ingetreden. Wegdam zat tegenover zijn twee wethouders en legde het rapport neer op een wat nonchalante manier. 'Mannen, morgen een extra collegevergadering. We moeten de taken tijdelijk verdelen nu Bouman er niet meer is.'

De telefoon ging. De politiecommissaris aan de lijn. 'Wegdam, ben jij dat?'

'Ja, dat ben ik. Ik ben benieuwd hoe ver je bent met het onderzoek. Ik wil zo snel mogelijk terug naar mijn eigen kamer. Dus hoe sneller, hoe beter.'

Even bleef het stil aan de lijn. 'Eh, ik kan je meedelen dat de technische recherche klaar is met zijn werk en ik wil het rapport met je doorspreken.'

‘Als dit betekent dat we terug kunnen naar onze kamers dan mag je meteen komen. Ik ben het zat hier.’

Wegdam kreeg niet zijn zin. ‘Morgenochtend kan ik bij je zijn. Niet eerder.’

‘Goed, tot morgen dan,’ antwoordde Wegdam en hij legde de hoorn neer.

Bij het onderzoek had de politie niets aan het toeval overgelaten. Alles was onderzocht. Het e-mailverkeer van Bouman, de telefoongesprekken die hij de afgelopen tijd voerde, de dossiers die hem bezighielden, de contacten met zijn ambtenaren en de mensen die hij de afgelopen tijd had gesproken. Het ging de politie voorlopig om één vraag: wie had er belang bij om Bouman om te leggen? Wat was het motief? Lag dat in de persoonlijke, relationele of politieke sfeer? Kalsbeek wilde het naadje van de kous weten. Wat was er de afgelopen tijd gebeurd in het leven van Bouman? Waar was hij tegen aangelopen? Tegen welke zaak of persoon?

Kalsbeek zat achter zijn bureau en kauwde op een kauwgumpje. Hij had zijn jasje uit en zijn das afgedaan. Op zijn bureau stond een flesje bier. Daarnaast lagen foto's van het slachtoffer. De rechercheur was gewend geraakt aan bloed en lijken. Maar deze moord vond hij toch wel bijzonder. Er werd niet elke dag een wethouder vermoord. En nog wel in het gemeentehuis. Zijn mobiel rinkelde op het moment dat hij zijn colbert probeerde aan te trekken. Het telefoontje was van een vriend die hem had verwacht op de sportschool en vroeg waar hij bleef. Met een lenigheid die bij een sportman past, rende hij de trap af, pakte zijn fiets uit de stalling en reed met gezwinde spoed naar de sportschool.

Eerder die ochtend

De christelijke basisschool De Wegwijzer in Duinhoven stond aan de Duinweg, niet ver van het centrum van het dorp. Het vooroorlogse gebouw stond verscholen in het groen van bomen en struiken langs de duinrand. Het groen sierde de opgang naar de school, die opviel door de bouwstijl van de Amsterdamse School. Goed zichtbaar waren de hellende daken met rode dakpannen, de decoratieve versiering van de gevels, het metselwerk langs de schoorstenen en de kozijnen en de opvallende hoeken in het gebouw. Esther Goedkoop, de vrouw van Jan Bouman, was onderwijzeres op deze ruim tweehonderd leerlingen tellende school. Ze gaf les in groep 8 met 24 kinderen in de klas. Dit deed ze al ruim tien jaar. Ze had de leerlingen net een proefwerk aardrijkskunde gegeven. Het was stil in de klas, een enkel kind hoestte en buiten was het geluid te horen van een auto die remde en van portiers die dicht werden geslagen. Esther stond met de rug naar de klas en veegde het schoolbord schoon.

Net toen zij klaar was, hoorde ze de deur van het klaslokaal opengaan en zag ze Evert Zijlstra staan, de directeur van de school, die haar wenkte met hem mee te gaan. Ze zei dat het geen geschikt moment was om de klas te verlaten. De kinderen waren met een proefwerk bezig. Maar daar had de directeur rekening mee gehouden. Haar collega Janneke Waldram stapte naar voren en zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Toen Esther de gang in liep, ontdekte ze dat Zijlstra niet alleen was. Naast hem liepen twee vrouwelijke politieagenten mee. Esther zocht oogcontact. 'Ik wil weten wat er aan de hand is. Waarom moet ik de klas uit, waarom zijn jullie hier? Wat is er gebeurd? Waarom zeggen